

nek során a ló, az emberi történelem hagyományos kísérője és szereplője egyes szám első személyben panaszolja el áldozattá válását, gyötrelmes végzetét. A lovak történelmi szerepe lejárt, munkájukat átvették a gépek, alakjukból az emberi civilizáció és a művelődéstörténet puszta emléke lett. „...fölszántott égi parlagok sűrűgetik halálomat / égen és földön az ítélet betűit vetik elém / hideg a törvény ablaka, hiába leheli tudóm / pára-bárányaim dér-koloncként függenek a párkányokon / nem old el a végzettől szerelmem, irtózatom / emlék, se ábránd, óvásra szívem ereje kevés / a törvény kemény, e pörben aludtvér-kokárda a szám // fejemet szöggel televerik, viselek vádkoronát” — szólnak a vers keserű sorai. Vádolják az embert, aki elhagyta, elárulta történelmének hűséges társát, azt a társat, aki összekapcsolta őt a természet ősi tisztaságával és ősi erőivel.

Illuzió' (vaskar)

A ló elpusztul, és elpusztul vele a humánus örökségének egy része is. Nagy László a lovakat siratja, de mondhatnók, siratja az embert, aki végképp elhagyja a természeti világ körét. A gépi civilizáció embere bizonyára nem lesz ugyanaz a lény, akinek kultúráját, erkölcsét és emberségét részben a természettel kialakított